
DE MAGISKA SKORNA PÅ BUSS 42
Leos äventyr med Berra och de levande skorna
42
En berättelse av Lars-Göran Larsson

Leo älskade sina nya skor. De var blåa och hade gula blixtar på sidan. Men det var inte vilka skor som helst. Det var magiska skor. När Leo hade dem på fötterna kunde han hoppa högre än en katt. *Hopp!* Och han kunde springa fortare än en bil. *Vroom!*

En tisdag eftermiddag åkte Leo buss hem från skolan. Han hade haft en lång dag. Han satte sig längst bak i bussen. Det gungade skönt. *Gunga, gunga.* Leo

blundade. Snart somnade han. *Snark, snark.*

När bussen kom till hållplatsen vaknade Leo inte. Chauffören, en snäll man som hette Berra, tittade bakåt. "Slutstation!" ropade

Berra. Leo hoppade av alldeles sömnig. Han hade lämnat en sko

på sätet. Och den andra skon låg under kvar under sätet. De magiska skorna blev kvar på bussen!

Skorna får egna ben

När bussen körde tillbaka till garaget var den tom. Alla hade åkt hem. Men inne i bussen hände något konstigt. De blå skorna började lysa svagt. *Blink, blink.* Den vänstra skon sparkade lite på den högra skon. *Tapp!* Den högra skon hoppade tillbaka. *Hopp!*

Plötsligt reste sig skorna upp. Utan fötter i sig började de gå! *Steg, steg, steg.* De gick ner för gången i bussen. De ville inte vara ensamma i mörkret. De hoppade upp på förarsätet. *Hopp!* De tryckte på tutan. *TUT!* Det lät högt i det tomma garaget.

Chauffören Berra hörde ljudet. Han sprang in i bussen. "Vad är det här?" sa Berra och gapade.

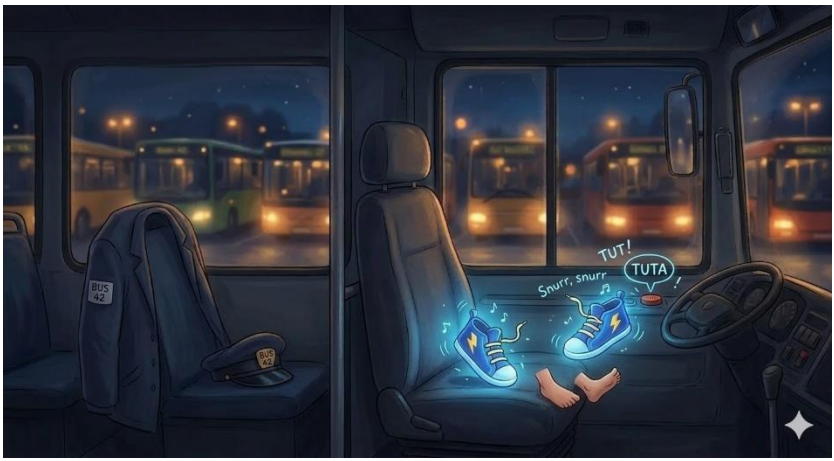

Skorna dansade runt på instrumentbrädan. *Snurr, snurr.* Berra skrattade. "Jag har aldrig sett dansande skor förut!"

Leo saknar sina skor

Samtidigt hemma hos Leo blev det oroligt. Leo vaknade i sin säng. Han hade somnat så fort han kom hem. När han skulle ta på sig skorna för att leka ute, var de borta. "Mamma! Mina skor är borta!" ropade Leo. Mamma kom in i rummet. "Var såg du dem senast?" "På bussen," sa Leo och blev blek. "Jag glömde dem!"

Leo blev ledsen. Utan de magiska skorna kunde han inte hoppa högt. "Måste vi köpa nya?" frågade Leo. "Nej," sa mamma.

"Vi ringer bussgaraget. Berra har kanske hittat dom."

Mamma ringde. Berra svarade. "Hej! Jag har hittat ett par skor här," sa Berra. "Men de är lite speciella. De dansar!" Leo blev glad. "Det är mina! De är magiska!"

Jakten på skorna

Leo och mamma skyndade sig till bussgaraget. Det var kväll och lamporna lyste gult. Berra väntade vid dörren. "Dina skor är där inne," sa Berra och pekade på en buss. Leo sprang in.

Där på förarsätet satt skorna. De vinkade med snörena. "Hej Leo!" sa skorna. (Ja, magiska skor kan prata lite grann). "Ni skrämde mig," sa Leo. "Ni får inte rymma!" "Vi var bara ensamma," sa den vänstra skon. "Ni ska alltid följa med mig," sa Leo bestämt.

Han tog på sig skorna. *Klick, klack.* Genast kändes det bra. Leo hoppade ett litet hopp. *Hopp!*
"Tack Berra," sa Leo. "Utan dig hade jag inte fått tillbaka dem."
"Ingen fara," sa Berra. "Men glöm dem inte fler gånger."

Ett löfte hemma

När Leo kom hem ställde han skorna i hallen. Inte var som helst. Utan på en speciell hylla. "Där ska ni stå när vi inte leker," sa Leo. Skorna nickade. (Magiska skor kan nicka också).

Leo lärde sig något viktigt den dagen. Magi är roligt, men man måste ta hand om sina saker. Nästa dag i skolan hoppade Leo högt på skolgården. Alla barn tittade på. "Vilka coola skor!" sa kompisen Sara. "Tack," sa Leo. "Men jag får inte glömma dom på bussen igen."

Alla skrattade. Och skorna lyste lite extra starkt, för de var glada att vara hemma hos Leo igen.

Slut